

Oudejaarstemming, 27 december 2015

Georganiseerd door De Lesbo-Code

Gedichten van Vasalis

Voorgedragen door Marijke, Mineke, Rieke en Monica

Opnames te bezichtigen op YouTube via:

<https://youtu.be/tQByc0EAHtE>

Gedichten van Vasalis

AFSLUITDIJK

De bus rijdt als een kamer door de nacht
de weg is recht, de dijk is eindeloos
links ligt de zee, getemd maar rusteloos,
wij kijken uit, een kleine maan schijnt zacht.

Vóór mij de jonge pas-geschoren nekken
van twee matrozen, die bedwongen gapen
en later, na een kort en lenig rekken
onschuldig op elkanders schouder slapen.

Dan zie ik plots, als waar 't een droom, in 't glas
ijl en doorzichtig aan de onze vastgeklonken,
soms duidelijk als wij, dan weer in zee verdronken
de geest van deze bus; het gras
snijdt dwars door de matrozen heen.
Daar zie ik ook mezelf. Alleen
mijn hoofd deint boven het watervlak,
beweegt de mond als sprak
het, een verbaasde zeemeermin.
Er is geen einde en geen begin
aan deze tocht, geen toekomst, geen verleden,
alleen dit wonderlijk gespleten lange heden.

M. Vasalis,
uit 'Parken en Woestijnen', 1940.

TIJD

Ik droomde, dat ik langzaam leefde
langzamer dan de oudste steen.

Het was verschrikkelijk: om mij heen
schoot alles op, schokte of beefde,
wat stil lijkt. 'k Zag de drang waarmee
de bomen zich uit de aarde wrongen
terwijl ze hees en hortend zongen;
terwijl de jaargetijden vlogen
verkleurende als regenbogen

Ik zag de tremor van de zee,
zijn zwellen en weer haastig slinken,
zoals een grote keel kan drinken.

En dag en nacht van korte duur
vlammen en doven: flakkrend vuur.

- De wanhoop en welsprekendheid
in de gebaren van de dingen,
die anders star zijn, en hun dringen,
hun ademloze, wrede strijd

Hoe kón ik dat niet eerder weten,
niet beter zien in vroeger tijd ?

Hoe moet ik het weer ooit vergeten ?

M. Vasalis,
uit 'Parken en Woestijnen', 1940.

ANGST

Ik ben voor bijna alles bang geweest:
voor 't donker, voor figuren op het kleed
voor stilte, voor de schorre kreet
van de avondlijke venter, voor een feest,
voor kijken in de tram en voor mezelf.
Dat zijn nu angsten, die ik wel vertrouw
Er is één ding gekomen, dat ik boven alles vrees
en dat mij kan vernietigen; dat ik bedelf
onder een vracht van rede, tot het wederkeert:
dat is het nuchtere gezicht van mijn mevrouw
wanneer zij 's morgens in de kamer treedt
samen met het ontlusterd licht en dat ik weet
wat ze zal zeggen: nog geen brief, juffrouw.

M. Vasalis,
uit 'Parken en Woestijnen', 1940.

HERFST

Nooit ben ik meer in mijn gedachten groot,
steeds zeldner denk ik dat mijn werkelijk wezen
zich tonen zal en durven te genezen
van de steeds naderende duidelijker dood.
Vandaag zag ik de hemel door het weemlend lover
verbleken tot een doodlijk zuivere helderheid.
Ik heb mezelf nog van geen ding bevrijd
en er is haast geen tijd meer voor mij over.
Er ruist een hoge ruime wind
door de recht opgerezen bomen:
aan het zwarte water is een hert gekomen,
en door het oevergras schijnt laag de zon...
Dit is het enig antwoord, dat ik vind,
dat mij bevrijden zou, zo ik t vertalen kon.

M. Vasalis,
uit 'Parken en Woestijnen', 1940.

Zonder titel

Als je me kust, je hand om mijn keel
als werd ik een glas met een levende steel
komt er voorbij een tederheid even
een ogenblik dat ik mijn hele leven
met vreugde bedreigd voel, zó of een reus
na 't drinken, over zijn schouders heen
het glas zal verplettren, tegen de grond
opdat er geen ander meer ooit
uit zal drinken, geen een.

M. Vasalis,
Uit 'De oude kustlijn', 2002

Zonder Titel

Zie mij maar niet mismoedig aan
met je gedempte blauwe blik
laat mij nog even los bestaan
en laat me aadmen als ik stik
van 't vreemde niet alleen te zijn.
Van nooit meer dood te mogen wezen.
Je mag mijn worsteling niet vrezen
en niet bedroefd zijn om mijn pijn.
Ik denk niet dat je mij al kent
ik ben zo aan mezelf gewend
en 't is zo moeilijk om dit kind
dat vaak alles ondraaglijk vindt
te doen beseffen, dat jij er bent.

M. Vasalis,
Uit 'De oude kustlijn', 2002